

913 1. Beh. af Lovf. om Uff. af nogle det nedl. Egl. Skolel.-Seminarium i Lyngby tilh. Ciend. 914

da det er et Stykke Jord, der er henlagt til Præstegaarden. Der er ganske vist den Bansteligheid ved et ligefremt Salg af Jorden, at den er et Stykke af Præstegaardens Have, saa at Bygningerne udgjøre saa at sige en Del af Præstegaarden selv. Derved fremkommer det Spørgsmaal, som kan komme under Overveelse senere, hvorvidt det, naar Sogneraadet vil kjøbe Bygningerne, er rigtigst, at man træffer Foranstaltning til, at Grunden helt sælges fra Præstefaldet, eller ordner Forholdet saaledes, at Bygningerne bleve staaende mod en aarlig Refusion til Præstefaldet paa den Maade, der er antydet af det ærede Medlem. Jeg maa saaledes udtrykkelig gjøre opmærksom paa, at derfor staa der heller ikke Loven, at Bygningerne skulde sælges til Nedbrydning, men Ministeriet har kun villet udbede sig Bemyndigelse til at træffe den Ordning af denne Sag, som maatte anses for den hensigtsmæssigste og bedste. Svad endelig angaar den sidste Bemærkning af det ærede Medlem om, hvor Kjøbesummen skulde gaa hen, har Tanken været, at Bygningerne skulde sælges til Fordel for Statskassen.

Sogsbro: Svad angaar Beliggenheden i umiddelbar Nærhed af Præstegaarden; ja, saa at sige i dens Have, er det Noget, som ogsaa det forrige Udvalg havde gjort sig bekendt med, og som det vil ses af Betænkningen, var der hos det en almindelig Erkjendelse af, at der intet Væsentligt var til Hinder for, at Grunden kunde stilles fra Præstegaarden og sælges sammen med Bygningerne. Med Hensyn til den anden Bemærkning om, at Udvalget havde ladet den Bestemmelse udgaa, at det maatte sælges, og at Ministeriet derfor ikke ansaa sig for bemyndiget til at sælge uden en ny Tilladelse fra Thingets Side, er det fuldkommen rigtigst, og derimod er der Intet at indvende, for saa vidt den endelige Afhændelse angaar, men der har intet som helst været til Hinder for, at Ministeriet kunde modtage og forhandle om andre Tilbud end dem, der blot gik ud paa Leie. Det er os nu ikke muligt at afgjøre, om der ikke ved en anden Fremgangsmaade kunde være truffet forskellige Overenskomster, f. Ex. med offentlige Autoriteter, hvormed Sagen kunde have ligget saa klar for os i Dieblisset, at her ikke blot var Tale om at give Bemyndigelse til at sælge i Almindelighed, men til dette eller hint bestemte Diemed. Man forudsatte, tror jeg, i Udvalget, at Ministeriet vilde indlede Forhandlinger ikke blot om at bortleie Bygningerne, men ogsaa om at afhænde dem til beklægtede Formaal,

og at Ministeriet derpaa, naar det foreløbig havde afluttet Overenskomst om saadanne, da vilde komme til Rigsdagen og faae den nærmere Stadfæstelse af den foreløbige Aftale. Det var, saa vidt jeg har opfattet og endnu erindrer Forhandlingerne i Udvalget og tildels her i Salen, hvor det for Øvrigt ikke kom videre frem, den Gang Tanken, men det er ikke det, som har været forsøgt i den mellemliggende Tid.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg skal kun heril sige, at netop det Tilbud, som blev gjort fra Sogneraadet for Lyngby og Mølboe om at kjøbe Bygningerne, hvilket Ministeriet ikke ansaa sig bemyndiget til at gaa ind paa, har foranlediget, at Ministeriet vilde søge at indbekomme det Driste, der synes at være i Menigheden om at erhverve Bygningerne, og Ministeriet har derfor ikke villet forhale Sagen yderligere ved at føre Forhandlingen videre paa et Standpunkt, hvor Ministeriet ikke kunde giwet noget bindende Tilfagt, om de vilde blive folgte eller ikke. Da Ministeriet henvendte sig til og foreslog Sogneraadet at leie Bygningerne mod en forholdsvis billig Leie, negtede Sogneraadet at gaa ind derpaa, det vilde kun kjøbe, og det er netop med Hensyn dertil, at Ministeriet har ment saa snart som muligt at maatte søge at bringe denne Sag til Ende.

Winther: Der var blandt de Yttringer, som kom fra den ærede Minister, Noget, som gjorde et vist Indtryk paa mig, nemlig den Tvivl om, hvorvidt man ikke kunde komme i det Tilfælde at maatte nedbryde Bygningerne eller sælge dem til Nedbrydelse paa Grund af, at Præstefaldet eiede Jorden. Det forekommer mig, at det virkelig er at tillægge den særskilte Ciendomsret over Præstegaardsjorderne en altsor stor Betydning, at tænke sig, at man kunde komme til at tilkjøbe Statskassen et stort Tab paa Grund af, at man ellers kunde komme i Kollision med Præstefaldets Ciendomsret til Jorden. Jeg haaber ikke, at der skulde indtræffe et Tilfælde af den Art, og jeg hørte ogsaa nok, at den ærede Minister havde tænkt sig nogle Maader, hvorpaa man kunde undgaa dette, idet han mente, at man kunde give Præstefaldet en Refusion, fordi Bygningerne fik Lov til at staa. Jeg har kun villet sige dette Par Ord, fordi jeg haabede og vilde udtrykke det Saab for den høie Regjering, at den aldrig vil lade sig forlede til at tilkjøbe Statskassen sødelige Tab af Hensyn til, at Præstefald skulde have en